

พระเยซูเจ้าทรงรักษาคคนโรคเรื้อน

ข่าวดี มธ 8:1-4

¹เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จลงมาจากภูเขา ประชาชนจำนวนมากติดตามพระองค์ ²ทันใดนั้น คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ กราบลงทูลว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ก็ทรงรักษาข้าพเจ้าให้หายได้” ³พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์สัมผัสเขา ตรัสว่า “เราพอใจ จงหายเถิด” โรคเรื้อนก็หายไปทันที ⁴พระเยซูเจ้าตรัสกับเขาอีกว่า “ระวัง อย่าบอกให้ใครรู้เลย จงไปแสดงตนแก่สมณะและถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสกำหนด เพื่อเป็นพยานหลักฐานแก่คนทั้งหลาย”

ในสมัยพระเยซูเจ้า โรคที่น่ากลัวและน่าสมเพชที่สุดก็คือ **“โรคเรื้อน”** ซึ่งแบ่งเป็น 3 ประเภทด้วยกัน

1. *ประเภทผิวหนังเป็นตุ่มหรือก้อนกลม* อาการเริ่มแรกคือวงวง เชื้องซึม ปวดตามข้อ ต่อจากนั้นตามร่างกายโดยเฉพาะที่หลังทั้งสองข้างจะเริ่มมีรอยต่างเหมือนรอยปะ และบนรอยเหล่านี้ จะเริ่มมีก้อนกลมสีชมพูซึ่งจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล ผิวหนังหนาขึ้นเรื่อย ๆ ก้อนกลมเริ่มไปกระจุกตัวตามแก้ม ซอกจมูก ริมฝีปาก และหน้าผาก ใบหน้าเริ่มเปลี่ยนแปลง จนจำไม่ได้ ก้อนกลม ๆ ขยายตัวใหญ่ขึ้นและเริ่มแตกเป็นหนองไหลเประเปื้อน ขนตาหลุดร่วง ตาถลึง หายใจดัง เสียงแหบเพราะเส้นเสียงเริ่มเป็นหนอง ที่สุดทั้งแขน ขา และส่วนอื่น ๆ ของร่างกายจะเป็นหนองทั้งหมด

คนที่เป้นโรคเรื้อนประเภทนี้จะมีชีวิตต่อไปได้โดยเฉลี่ย 9 ปี เขากลายเป้นคนที่น่าขยะแขยงที่สุดทั้งสำหรับคนอื่นและสำหรับตัวเอง สุขภาพจิตทรุดโทรมสุด ๆ และมีสภาพไม่ต่างจากคนตายทั้งเป้น

2. *ประเภทหมดความรู้สึก* อาการเริ่มแรกจะเชื้องซึมและปวดตามข้อเหมือนประเภทแรก แต่เส้นประสาทถูกทำลายจนหมดความรู้สึก ส่วนใหญ่คนป่วยจะไม่รู้ว่าตนจะโดนไฟหรือน้ำร้อนลวกแล้วไม่รู้สึก จากนั้นอาการจะกำเริบสู่ภายนอกคือเริ่มมีรอยต่างและแผลพุพองตามร่างกาย กล้ามเนื้อหมดแรง เส้นเอ็นหดจนมือเกร็งเหมือนกำมปู เล็บหลุด เป้นหนองเรื้อรังตามขาและแขน นิ้วมือและนิ้วเท้าเริ่มกุด จนในที่สุดแขนขาถูกหมด

คนป่วยประเภทนี้มีอายุได้อีกประมาณ 20-30 ปี แต่ทุก ๆ วินาทีอันแสนทรมาณล้วนเป้นการนับถอยหลังไปสู่ความตายทั้งนั้น

3. *ประเภทผสมระหว่างแบบที่ 1 และ 2* คือทั้งมีตุ่มตามผิวหนังและเส้นประสาทหมดความรู้สึก โรคเรื้อนประเภทนี้พบมากที่สุด

ทั้งสามประเภทที่กล่าวมาเป้น **“โรคเรื้อน”** จริง ๆ ตามความหมายของคำที่ใช้ และมีคนเป้นโรคเรื้อนจริง ๆ ในปาเลสไตน์สมัยพระเยซูเจ้าจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม หนังสือเลวีนิติบทที่ 13 ระบุว่า “โรคเรื้อน” หมายถึงถึง “โรคผิวหนัง” ชนิดอื่น ๆ ด้วย อย่างเช่นโรคผิวหนังสะเก็ดขาวก็เรียกรวมกันว่าโรคเรื้อนที่ชาวเหมือนหิมะ สำหรับชาวยิว “ถ้าผู้ใดมีแผลที่ผิวหนัง เป็นฝี เป็นผื่น หรือพุพอง ซึ่งอาจลามเป็นโรคผิวหนัง ติดต่อกันได้” (ลนต 13:2) ให้สงสัยไว้ก่อนว่าจะเป็นโรคเรื้อน ต้องนำไปให้อาโรนหรือผู้สืบทอด ตำแหน่งตรวจสอบ และด้วยความรู้ทางการแพทย์ในสมัยนั้น พวกเขาไม่มีทางแยกแยะโรคเรื้อน ออกจากโรคผิวหนังได้เลย

ที่เลวร้ายที่สุดก็คือไม่ว่าจะเป็นโรคเรื้อนจริงหรือเป็นเพียงโรคผิวหนัง กฎหมาย กำหนดให้พวกเขาต้องอาศัยอยู่นอกค่ายตามลำพัง สวมเสื้อผ้าฉีกขาด โคนผม มีผ้าคลุมถึงริม ฝีปากบน เวลาจะไปไหนให้ร้องตะโกนว่า “มีมลทิน ไม่สะอาด ไม่สะอาด” (ลนต 13:36, 45)

ในยุคกลางมีการนำกฎหมายของโมเสสมาประยุกต์ใช้โดยพระสงฆ์จะสวมสโตลาพร้อมกับกางเขนแห่ นำคนเป็นโรคเรื้อนเข้าวัดแล้วทำพิธีปลงศพให้เขา พวกเขาต้องสวมชุดสีดำ เพื่อให้คนอื่นรู้ว่าเป็นโรคเรื้อน ห้ามเข้าวัดร่วมกับสัตบุรุษอื่นจนกว่าพิธีกรรมเริ่มแล้วจึงจะแอบดู ตามรู้ที่เจาะไว้ข้างผนังได้ พวกเขาต้องอาศัยอยู่ในบ้านที่จัดไว้สำหรับคนเป็นโรคเรื้อนหรือโรค ที่น่ารังเกียจโดยเฉพาะ

นอกจากร่างกายจะเจ็บปวดทรมานเพราะโรคแล้ว จิตใจของพวกเขายังโดดเดี่ยวเหี่ยวแห้งไปหมด ไหนจะต้องถูกขับไล่ออกจากสังคมมนุษย์ ไหนจะต้องถูกบุคคลอันเป็นที่รังเกียจ และพยายามหลบหลีกพวกเขา

แม้จะยังมีลมหายใจ แต่พวกเขาได้ตายไปแล้วจริง ๆ !!!

สิ่งที่น่าสังเกตจากอัศจรรย์ครั้งนี้คือท่าทีของคนโรคเรื้อนในการเข้าหาพระเยซูเจ้า และท่าทีในการตอบสนองของพระองค์

1. **ความวางใจ** คนโรคเรื้อนมีความวางใจในพระเยซูเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม เขาไม่สงสัยแม้แต่คนเดียวว่าพระองค์ทรงเต็มพระทัยและสามารถรักษาเขาให้หายได้

ปกติแล้วจะไม่มีใครป่วยโรคเรื้อนคนใดกล้าเข้าไปใกล้ชาวยิวที่เคร่งครัดเพราะเกรงว่าพวกเขาจะเอาหินขว้างเพื่อขับไล่ให้ออกไปไกล ๆ แต่คนโรคเรื้อนผู้นี้วางใจพระเยซูเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมว่าพระองค์จะไม่ขับไล่เขาออกไป

สำหรับพระเยซูเจ้าแล้ว ไม่มีผู้ใด “ไม่สะอาด” เกินกว่าจะเข้าหาพระองค์ นอกจากนั้น ทั้ง ๆ ที่พวกเรีบัจฉินปัญญาที่จะรักษาโรคเรื้อน เขาก็ยังวางใจในพระองค์ว่าจะสามารถทำในสิ่งที่คนอื่นไม่อาจทำได้

ไม่มีสิ่งใดที่เยียวยาหรือให้อภัยไม่ได้เมื่ออยู่ต่อหน้าพระเยซูเจ้า !

2. **ความสุภาพ** คนโรคเรื้อนผู้นี้กล่าวว่า “ถ้าพระองค์พอพระทัย ก็ทรงรักษาข้าพเจ้าให้หายได้” (มธ 8:2)

เท่ากับเขากำลังทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าไม่สมควรด้วยประการทั้งปวง ใคร ๆ ก็พากันตีจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิเรียกร้องใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ถ้าพระองค์ทรงเมตตาก็สามารถใช้ฤทธิ์อำนาจจากสวรรค์รักษาคนน่ารังเกียจเช่นข้าพเจ้าได้”

เขาสุขภาพอ่อนแอ และความสุขภาพอ่อนแอซึ่งทำให้หัวใจของเขาไม่คิดถึงสิ่งอื่นใดนอกจากต้องการความช่วยเหลืออันแรงกล้าจากพระองค์นี่เอง ที่ช่วยให้เขาได้พบกับพระเยซูเจ้า

3. ความคารวะ มัทธิวเล่าว่าเขาพาเข้าพระเยซูเจ้าและ “กราบลง” (มธ 8:2)

คำกรีกที่ใช้คือ *proskunein* (พรอสคูนเนน) นั้นหมายถึงการ “กราบนมัสการพระเจ้า” และใช้เพื่อบรรยายความรู้สึกและกิจกรรมของมนุษย์เฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าพระเจ้าเท่านั้น เขาอาจจะไม่รู้ว่าพระเยซูเจ้าเป็นใคร แต่เมื่อเผชิญหน้ากับพระองค์ เขาสัมผัสได้ถึงความรักและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

เขาจึง “กราบคารวะ” พระองค์ !

เมื่อท่าทีของคนโรคเรื้อนเป็นเช่นนี้ มีหรือที่พระเยซูเจ้าจะไม่ทรง “เมตตาสงสาร” ?! แม้กฎหมายจะห้ามคนโรคเรื้อนเข้าใกล้เกิน 6 ฟุต แต่พระองค์ก็ทรง “ยื่นพระหัตถ์สัมผัสเขา” (มธ 8:3) โดยไม่หวั่นเกรงการติดเชื้อแม้แต่น้อยนิด

สำหรับพระองค์ **กฎแห่งความรักย่อมอยู่เหนือกฎหมาย !**

กระนั้นก็ตาม แม้จะไม่ทรงกลัวการติดเชื้อ พระองค์ก็ทรงกำชับคนโรคเรื้อนว่า “จงไปแสดงตนแก่สมณะและถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสกำหนด” (มธ 8:4)

ข้อกำหนดของโมเสสซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือเลวีนิติบทที่ 14 นั้น พอจะสรุปได้ดังนี้

เขาต้องไปให้สมณะตรวจสอบ พร้อมกับนำนกไม่มีมลทินสองตัว ไม้สนสีดาร์ ผ้าแดงเข้ม และกึ่งหุสบมาด้วย นกตัวหนึ่งจะถูกฆ่าโดยมีหม้อดินใส่น้ำจากลำธารรองรับเลือด แล้วสมณะจะนำนกอีกตัวหนึ่งที่ยังมีชีวิตอยู่พร้อมกับไม้สนสีดาร์ ผ้าสีแดงเข้ม และกึ่งหุสบจุ่มลงไป ในน้ำที่ปนเลือดนก ประพรมเลือดนกเจ็ดครั้งและปล่อยนกที่ยังมีชีวิตอยู่ให้บินออกไปในทุ่ง ต่อจากนั้นเขาต้องซักเสื้อผ้า โกนผมและขนออกให้หมด อาบน้ำ แล้วจึงได้รับอนุญาตให้กลับเข้าไปในค่าย

หลังจากเจ็ดวันแล้ว เขาต้องโกนผม โกนหนวดเครา ขนคิ้ว และเส้นขนอื่น ๆ ออกให้หมด ซักเสื้อผ้า อาบน้ำ แล้วให้สมณะตรวจสอบใหม่อีกครั้ง

หากผ่านการตรวจ ในวันที่แปด เขาต้องนำลูกแกะที่ไม่พิการอายุหนึ่งปี เพศผู้สองตัว เพศเมียหนึ่งตัว พร้อมกับธัญบูชา คือแป้งสาลีอย่างดีหกกิโลกรัมผสมน้ำมันมะกอก และน้ำมันมะกอกอีกประมาณครึ่งลิตร ถวายเป็นเครื่องบูชาชดเชย และเครื่องบูชาเพื่อขออภัยบาป สมณะจะนำเลือดลูกแกะและน้ำมันมะกอกมาป้ายดิงหูข้างขวา นิ้วหัวแม่มือข้างขวา และนิ้วหัวแม่มือเท้าข้างขวาของเขา หลังจากนั้นสมณะจะออกไปรับรองว่าเขาพ้นมลทินแล้ว

ในเมื่อพระเยซูเจ้าทรงกำชับให้คนโรคเรื้อนปฏิบัติตามขั้นตอนที่โมเสสกำหนดไว้ ก็ย่อมหมายความว่าเราต้องไม่ละเลยความพยายามใด ๆ ที่จะรักษาตัวเองเท่าที่യാและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยนั้นจะเอื้ออำนวย

เราจะรออัศจรรย์โดยไม่ทำอะไรเลยไม่ได้ !

**จากอัศจรรย์ครั้งนี้ เราได้พบเห็นทั้งความเมตตา ทั้งฤทธิ์อำนาจ ทั้งความปรีชา
รอบคอบ ทั้งหมดนี้รวมอยู่ในพระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นที่รักของเราแต่เพียงพระองค์เดียว !**